

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ไม่มีเรื่องสงเคราะห์โลกเราไปนานแล้ว

(โรงพยาบาลอำเภอสำโรง จ.อุบลราชธานี มาขอความอนุเคราะห์เครื่องมือแพทย์) ต้องขอพักไว้ก่อนละนะ เวลานี้หนักมากเกี่ยวกับโรงพยาบาล เรายอมรับเลยว่าหนักมากจริงๆ เกี่ยวกับโรงพยาบาล จึงต้องพักไว้ก่อน ไม่ไหวจริงๆ เมื่อวานนี้ก็เอาของไปโรงพยาบาลบุงคล้า นั่นก็เหมือนกันพักๆ ระยะนี้มีแต่พักล้วนๆ คือหมดเนื้อหมดตัว พูดตรงๆ อย่างนี้ ต้องพักล้วนๆ เพราะหนักมากจริงๆ ที่สร้างอยู่เวลานี้มัน ๗ หลังไม่นับเขาน้อยสามผาน ที่จันทน์ นั่นก็โรงหนึ่ง ๖ ลาน เราไม่ได้ช่วยเขาหมดนะ ช่วยแต่เพียง ๖ ลาน ดึกของเขาก็มี ของเราช่วยไป ๖ ลาน ทางพังงา กระบี่ ก็มีแต่ไม่มาก โอนไปเรื่อย ๆ

ลาดยาว ๔๗ ลาน นี่จ่ายเป็นระยะๆ ทางโนนสะอาด ๒ หลัง แล้วเริ่มขึ้นอีกแล้ว พิบูลย์รักษ์กับศรีเชียงใหม่ เป็นบ้าน ๓ ชั้นให้เจ้าหน้าที่พัก ชั้นพร้อมกัน อย่างนี้แหละจะทำไฉน คือการเงินการทองแต่ก่อนเราเทศนาว่าการตามโครงการช่วยชาติ จตุปัจจัยที่ได้มาก็ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลาย เวลานี้หยุดการเทศน์นั้นแล้ว เงินประเภทนี้ไม่มี ก็มีแต่ที่มานี้ มันไม่ทันกัน เราจึงยอมรับว่าเราหนักมาก ผู้ที่มาขอความช่วยเหลือนี้ไม่ได้บอกบางลงเลย แต่การเงินการทองก็ตั้งที่ทานทั้งหลายเห็น ที่ได้เรียนให้ทราบนี้ ไม่มีอะไร ตามอภัยคำศรัทธาที่ได้มามากน้อยเราก็ออกช่วยๆ เพราะฉะนั้นเวลานี้จึงบอกว่าหนักมาก มีแต่พักโรงพยาบาลต่างๆ เวลานี้พักๆ คือหนักมาก

เมื่อวานนี้ก็ไม่ได้ให้ เขาขอเมื่อวานไม่ได้ให้ ต้องพักไว้ก่อน เขาว่ารัฐบาลให้งบประมาณน้อยไม่พอ โรงพยาบาลเลยติดหนี้เขา จ่ายค่าหยุดค่ายาอะไรๆ เช่น ปากคาด เวลานี้ติดอยู่ ๘ ลาน ก็อย่างนี้แล้ว ถ้าเรามีเราให้ทันทีเลย แต่นี่มันไม่มีมันก็จนตรอก ก็รับแต่เรื่องมาเป็นอารมณ์เท่านั้นเอง คนไข้ทางภาคอีสานเรานี้คนจนมาก เรียกว่าเป็นภาคคนจน ทุกภาคของประเทศไทย ภาคอีสานเป็นภาคคนจน

ที่นี้เวลามีโรงพยาบาลขึ้นมาๆ การเจ็บไข้ได้ป่วยไม่ได้ขึ้นอยู่กับความมีความจน แต่ขึ้นอยู่กับโรคภัยของแต่ละรายๆ เวลาปรากฏเป็นโรคเป็นภัยขึ้นมาต้องวิงวาทหามอ หมอ ก็ต้องช่วยสงเคราะห์เต็มกำลังความสามารถของหมอมอ มีเท่าไรหมอก็นำมาๆ ช่วยๆ ที่นี้เงินที่จะได้จากคนไข้มันไม่มี ไม่มีเงินให้ แต่โรคภัยไข้เจ็บไม่เลือกชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ

เป็นได้ด้วยกัน ต้องวิ่งหาหมอ หมอต้องช่วยเต็มที่ ที่นี้ช่วยแล้วไม่มีเงินให้หมอ หมอก็รักษาให้ฟรีๆ อย่างนี้ละที่โรงพยาบาลต่างๆ ติดหนี้ก็เพราะเหตุนี้เอง

อย่างเขาพูดให้ฟังที่ปากคาดเมื่อวานขึ้น เราไปส่งของที่โรงพยาบาลปากคาด ว่าติดอยู่ ๘ ล้าน เราก็มารับเป็นอารมณ์ แล้วเอาอันนี้แหละออกคิดเกี่ยวกับเรื่องโรงพยาบาลต่างๆ วางงบประมาณมีน้อย หากว่ามีโอกาสเป็นกรณีพิเศษ เราก็มักติดต่อกับทางรัฐบาลเอง ว่างบประมาณสำหรับคนไข้ เพราะอันนี้เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมากด้วยกันทุกถ้วนหน้า โรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นกับผู้ใดไม่มีชาติชั้นวรรณะ เป็นความจำเป็นเสมอหน้ากัน ที่ต่างกันก็ความมีความจนของคนไข้แต่ละรายๆ ถ้ามีการรักษาก็สะดวก ถ้าไม่มีก็จำเป็น

หมอก็ไม่ใช่เป็นหมอเศรษฐี โรงพยาบาลเศรษฐี หมอตามบ้านนอกบ้านนา ไม่ได้เหมือนโรงพยาบาลของเอกชนที่เขามีในที่ต่างๆ ไป อันนั้นเป็นโรงพยาบาลเศรษฐี คนไข้ก็เศรษฐี เข้ากันได้สนิท ที่นี้บ้านนอกบ้านนา เฉพาะอย่างยิ่งเช่นภาคอีสานนี้เป็นภาคคนจน เราต้องพูดเป็นธรรมดาอย่างนี้ จนจะบอกว่าเป็นเศรษฐีอย่างไร หลวงตาจะฝันบอกว่าภาคอีสานเป็นภาคเศรษฐีอย่างนั้นหรือ ก็มันจนจะตายจะว่าเศรษฐีได้อย่างไร แม้แต่หลวงตาบวยังติดหนี้ติดสินเขา ถ้าเป็นเศรษฐีจะมาติดหนี้ยังไร หลวงตาบวก็จนจะว่าไรอีก เราจึงช่วยไม่ได้ นี่ละที่ว่ามันจนตรอก เป็นอย่างนี้เอง เพราะฉะนั้นเราจึงยอมติดหนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องมือแพทย์ พอดีหนี้แล้วติด ติดมาเรื่อย ๆ

งานอื่นงานใดเช่นสร้างตึกสร้างอะไรเรากำนวน ๆ แล้วเงินก็ค่อยเป็นมา ไม่ใช่เรามีเงินอยู่แล้วนะ เรากำนวนไว้ คือเขาจะมารับเป็นงวดๆ จากการก่อสร้างตึกแต่ละแห่งๆ เราก็จ่ายให้ตามงวดที่เขาขอ เรากำนวนเอาไว้ก็พอดีเรื่อยมาไม่เคยติดหนี้แหละ หากจะติดก็อาจจะเป็นคราวนี้ เพราะคราวนี้หนักมากจริงๆ คอยฟังดูมันจะติดหนี้ใหม่ สร้างตึกมานานแสนนาน โห้ย มากจริงๆ สร้างตึกก็ยังไม่เคยติดหนี้ แต่เครื่องมือแพทย์นี้ติดบ่อย มันเป็นแบบจะเอามาเจอกันอย่างจ้งๆ ขณะนั้นเลย ความจำเป็นก็มาพร้อมที่นี้ นั่นละที่ติดติดตรงนั้น ส่วนนอกนั้นไม่ได้ติด แต่คราวนี้ไม่แน่มากเพราะมันหนักมากจริงๆ มาขอนี้ไม่ได้ลดหย่อนนะ

แต่การเงินการทองก็ตั้งพี่น้องทั้งหลายทราบมันไม่มี ก็มีตามที่พี่น้องทั้งหลายมาบริจาคนี้ออกหมด เพราะวัดนี้ไม่มีเรื่องการเก็บสิ่งสมสิ่งต่างๆ นับแต่ปัจจัยนี้ไป ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มสร้างวัด เสียสละตลอดมา เราไม่สนใจกับการเงินการทองยิ่งกว่าความจำเป็นของโลกที่เข้ามาติดต่อกับเรา เราเห็นความจำเป็นอันนั้นมากกว่า เพราะฉะนั้นวัดนี้จึงไม่เคยมี

เงินมีทอง ใครจะคาดเท่าไรผิดทั้งเพ จนที่สุดก็คือวัดนี้ นี่ก็เป็นเพราะอำนาจความเมตตา ไม่ใช่เพราะอะไรนะ

ความเมตตาที่เราพูดจริงๆ ครอบคลุมธาตุเลย ไม่เคยบกบางความเมตตา แต่สมบัติเงินทองที่จะมาสนองความต้องการมันก็มีขาดมีเกิน เพราะไม่ใช่ น้ำมหาสมุทรทะเลหลวง มันก็หมดไปได้ เพราะการขอขอไม่หยุดไม่ถอย ด้วยความจำเป็นของผู้มาขอแต่ละรายๆ นั้นแหละ เราก็ช่วยเติมกำลังเรื่อยมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องขอร้องจากหมอนะ คราวนี้จะต้องขอผ่านไปละ ไม่ไหวจริงๆ หนักมาก เวลานี้หนักมากจริงๆ การช่วยนี้เราช่วยเติมเหนี่ยวของเรานั้นแหละ นี่ก็เพราะอำนาจแห่งความเมตตาไม่ใช่เพราะอะไร ความเมตตาไม่คิดว่าจะหมดจะยั้งนะ มีเท่าไรทุ่มเลยๆ ไม่เคยคิดจะเก็บจะสงวนไว้ มีแต่ทุ่มลงเลยๆ ตลอดมา วิ่งรถไปตามถนนหนทางเห็นพวกแม่ค้าเขาขายของตามสองฟากทาง เรามอง โหย สงสารเป็นกำลังแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ สงสารตามรายทาง เป็นอย่างนั้นแหละ อย่างนั้นเรื่อยมาเลย

เรื่องของธรรมไปที่ไหนสมานน้ำใจกัน เงินยื่นให้กัน สมบัติยื่นให้กัน ความดีใจเข้ามาแล้ว ผู้รับก็ดีใจ แล้วส่งความดีใจเข้ามาหาผู้ให้ ประสานกันๆ เพราะฉะนั้นธรรมมีอยู่ที่ไหนจึงไม่มีชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ มีแต่ความประสานกันด้วยอรรถด้วยธรรม เป็นความเมตตาเห็นอกเห็นใจกัน นี้เรียกว่าธรรม ธรรมเป็นเครื่องประสาน รอยร้าวที่ไหนประสานให้ดี ที่ดีแล้วก็ให้ดียิ่งขึ้น ไม่เหมือนกิเลส กิเลสนี้ไปที่ไหนมีแต่ยุแห่ก่อกวนทำลายไปเรื่อยๆ มากน้อยตามกำลังของกิเลสที่มีมากในหัวใจแต่ละคนๆ ของคนพาล ถ้ากิเลสมีมากเขาเรียกคนพาล ถ้าธรรมมีมากเขาเรียกบัณฑิตจอมปราชญ์ มันต่างกัน

กิเลสมีมากเรียกคนพาลสันดานหยาบ คนหนักโลก คนรกโลก เป็นอย่างนั้น มันต่างกัน กิเลสไปที่ไหนจะมีตั้งแต่เรื่องทำลายๆ เรื่อยไป มันเป็นขาคีกับกับธรรม ธรรมไปที่ไหนมีแต่เครื่องสนับสนุน ประสับสนุนซึ่งกันและกัน ไม่ต้องถามหาชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ บ้านนั้นเมืองนี้ ภาคนั้นภาคนั้น มองเห็นกันธรรมเข้าถึงกันเห็นใจกัน ประสานกันทันที นี้เรียกว่าธรรม เราอยู่ด้วยกันได้มากมายเป็นเพราะธรรม ตายใจกันได้ เชื้อถือกันได้คนเรา เมื่อเชื้อถือกันได้ต่างฝ่ายต่างก็เป็นสุข ไม่มีความระแวงแคลงใจซึ่งกันและกัน นี่คือธรรม มอบความไว้วางใจให้แก่กันและกันเสมอหน้ากันไปเลย นี้เรียกว่าธรรม

ถ้ากิเลสนี้ แม้วัวเมียอยู่ด้วยกันก็ไว้วางใจกันไม่ได้ ฝักรักเป็นฝักรูปแบบลิง เมียเปลือยไม่ได้ บางทีฝ่ายเมียไม่ดี ฝ่ายผัวดี บางทีฝ่ายผัวไม่ดี ฝ่ายเมียดี มันก็ทะเลาะกันจนได้ นี่ละเรื่องของกิเลส ได้ไม่พอ กินไม่พอเรื่องตัณหา อย่างเขาว่าบางศาสนามีเมียได้เท่านั้นคน

เท่านั้นคน ศาสนานี้ศาสนาที่ขี้บังคับหัวใจผู้หญิงมากที่สุด เป็นศาสนาเพศฆราวาส บอก
 อย่างนี้เลย ผู้ชายสังหารผู้หญิง สังหารน้ำใจ หัวใจใครทั้งหญิงทั้งชายมีหัวใจด้วยกัน รัก
 สงวน มีสิทธิเสมอกัน ควรให้ความเสมอภาคกันจึงถูกต้อง ผู้มีเมียแล้ว ให้ยอมรับว่าตนมี
 แล้ว เมียมีผู้แล้วให้ยอมรับว่าตนมีแล้ว เอาความสัตย์ความจริง ความฝากเป็นฝากตายยื่น
 ให้กันแล้ว สามภรรยาคุณนั้นสนิทกันจนกระทั่งวันตาย ถ้ามีแถมมึงนอนต่อกันแล้วอย่างน้อย
 ทะเลาะกัน จากนั้นมีความระแวงแคลงใจซึ่งกันและกัน หากความสนิทในใจไม่ได้เลย เรื่อง
 กิเลสเป็นอย่างนี้ ไปที่ไหนจึงเป็นพินเป็นไฟกิเลส ถ้าธรรมไปที่ไหนประสานกันได้ทั้งนั้น
 แหละ

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายสนใจทางอรรถทางธรรมให้มากนะ ถ้าสนใจในธรรมมากนี้
 ฝากความพียงเป็นพียงตายต่อกันได้สนิทๆ ไปทุกแห่งทุกหนทั้งนั้นแหละ ถ้าธรรมมีในใจเป็น
 เครื่องประสานไปได้หมด พอพูดอย่างนี้เราก็ไม่ลืมนะ เพราะผู้หญิงคนนั้นแกก็ไม่เห็นแก่ได้นี้
 นะ แกมากับสามีแก ไปทำงานที่ภาคกลาง เป็นไข้ ตะเกียกตะกายมาวัดป่าจักรราช พอดีเป็น
 ปีที่เราออกปฏิบัติ เราได้ร่วมสวयงามมากมาจากจังหวัดเชียงใหม่คันหนึ่ง ร่มคันนั้นรู้สึก
 เป็นร่มอันดับหนึ่งในภาคเหนือ เขาถวายมา ได้คันนั้นติดมา เรายังไม่ได้ใช้ พอดีสองสามี
 ภรรยานี้มาขอร่ม บอกว่าผู้ชายเป็นไข้ มาจากภาคกลาง ตะเกียกตะกายมานี้ เวลาฝนตกฟ้า
 ลงไม่มีร่มกัน หนาวตัวสั่นตลอดมา ก็เลยเป็นการเพิ่มไข้เข้าไปอีก

เราบอกว่ามี แล้วก็คว้าเอาร่มคันนั้นมาให้เลย เอ้า ร่มนี้ก็ร่มใหม่ ๆ (ก็ต้องให้
 ใหม่ ๆ นั้นแหละ) เขาจะไม่ยอมรับ เราบอกว่า (ให้ด้วยความพอใจ ขอให้รับไปด้วยความ
 พอใจเพื่อไปบรรเทาทุกข์นะ) เขามองดูหน้าเราแล้วก็มองดูร่ม (เอ้า เอาไป) เขาจะไม่เอา
 เขาไม่เห็นแก่ได้อย่างเดียว เขายังเห็นแก่เราอีก นี่ละธรรมต่อธรรมเข้าถึงกัน เขาไม่ใช่เป็น
 คนขี้โลก ทั้งๆ ที่เขามาขอนะ แต่เวลาเราให้ของดีๆ เขาไม่ยอมรับ เราก็ต้องบังคับให้เขา
 เอาไป เขามองหน้าเราแล้วแล้วมองร่ม เอาไป เราบอกให้แล้วด้วยความเต็มใจ ไปบรรเทา
 ทุกข์ นี่เรามีกุญแล้ว ร่มในวัดนี้ก็พอมมี ถึงยังงี้ก็ตามเถอะ ผู้ที่เป็นอย่างนี้มีความจำเป็น
 มากกว่าผู้อยู่ในวัด เอาไป บังคับให้เอานะไม่งั้นเขาจะไม่เอา เราก็เลยไม่ลืมนะ เรายังไม่ได้ใช้
 แหละร่มคันนี้

อย่างนี้ละน้ำใจ เขาคงจะไม่ลืมนะเขาได้รับจากเรา เราให้เขาเรายังไม่ลืมนะ เขาจะลืมนะ
 ได้ยังไง นี่ละจิตใจนี้มันไม่ลืมนะ หลวงตาบัวตายหรือไม่ตายเขาก็ไม่รู้ เขาตายหรือไม่
 ตายเราก็ไม่รู้ แต่ความระลึกถึงกันด้วยอรรถด้วยธรรมนี้ไม่ลืมนะ เราเองผู้ให้เขาเรายังไม่ลืมนะ

เขารับจากเราเขาจะลืมได้ยังไง นี่ละธรรมชาติ ฟังเสียท่านทั้งหลาย เรายกมาเป็นเอกเทศที่มันเข้ามาสัมผัสนี้เราก็เลยนำออกมาพูด

ส่วนที่สงเคราะห์โลกก็ตั้งที่ท่านทั้งหลายเห็นนั่นแหละ เราสงเคราะห์ที่ไม่มีอะไรติดตัวเลย เพราะอำนาจแห่งความเมตตา ไปที่ไหนมันเป็นอย่างนั้นเองในหัวใจดวงนี้ ขอให้มีความเมตตา คิดถึงใจเขาใจเรา อยู่ด้วยกัน สัตว์อยู่ด้วยกัน เมื่อวันสองวันนี้เข้าไปในครัว ไปเห็นมดง่ามขนอาหารไปใส่ครอบครัวของมัน เราก็ไปยืนดู สายทางมันไปชนมาจากโรงครัวของคนใจบุญนี้แหละ มันไปชนมาเป็นสายยาวเหยียด พวกเม็ดข้าวเม็ดอะโรขนมาเราก็ดูตามๆ มัน เข้าไปในรูมัน นี่เขาก็เอาไปแบ่งปันส่วนกันกิน เขาไม่ได้เอาไปกินตัวเดียว เขาชนมาเอาเข้าในครัวของเขา สัตว์เขามีน้ำใจตามประเภทของสัตว์ มนุษย์เราก็คงจะมีน้ำใจต่อกัน อย่าเห็นแก่ได้แก่เอา แกร้าแกรวย เห็นแก่ตัวไม่เห็นแก่คนอื่น เป็นผู้ที่ทำลายจิตใจคนอื่น ไปที่ไหนไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม ไปที่ไหนก็อย่างแห้งผากๆ ไม่มีความชุ่มเย็น

คนมีธรรมถึงภายในตัวไม่มีอะไรก็ตาม แต่จิตใจชุ่มชื้นเบิกบาน ต่างกันนะ ให้ท่านทั้งหลายนำธรรมไปปฏิบัติต่อหัวใจของตน แล้วให้คิดดูหัวใจของโลก เขามีความรู้สึกอย่างเดียวกันกับเรา แม้แต่สัตว์เรายื่นอาหารให้เขา เขายังยิ้มแย้มแจ่มใสต่อเราผู้ให้ อันนี้ก็ไปเกี่ยวข้องกับอีกกับไปจังหวัดเชียงใหม่ ไปถึงจังหวัดพะเยารถก็ไปเสียอยู่ตรงนั้น มีหมาตัวหนึ่งมันมาเดินป่วนเปื้อนๆ มันไปสัมผัสก็ต้องพูด ถ้าไม่สัมผัสก็ไม่พูด มันไปป่วนเปื้อนๆ หากินตามนั้น พอเห็นมันแล้วดูท้องมันด้วย ท้องก็รู้สึกว้าวแวบไม่ป่องเลย กำลังหิว เห็นมันมาดมมันดมนี้เลียๆ คน รถเราก็เสียที่นั่นพอดี เราก็ลงรถ

พอเห็นอย่างนั้นก็ทำมือเป็นสัญญาณให้อาจารย์หมออวย เกตุสิงห์ มา นี่เห็นหมาตัวนี้กำลังหิวโหย มันกำลังหากิน ไปเอาอาหารมาให้มันหน่อยนะ ไปโรงข้าวแกงเขาเอาเป็นหอมมาเลย อาจารย์หมออวยก็ฟังจ้อ ให้เอานั่นมาให้หมาตัวนี้ให้เขาอึดอัดที่เอะเขาคือเต็มที ไปเอาร้านไหนก็ได้ พอเข้าใจแล้วปั๊บปั๊บบึงเลยทีเดียว สักครูได้มาห่อขนาดนี้ (ทำมือประกอบ) พอเปิดออกดู อู๊ย มีแต่อาหารดีๆ อาหารประเภทของคนร้อยเปอร์เซ็นต์นั่นแหละ พอวางให้เขา เอา กิน เขามองดูหน้า แทนที่เขาจะรีบกินด้วยความหิวไม่ละ เขามองดูหน้าเรา เราก็มองดูเขา เอา กิน เขาก็กิน

พอกินอึดแล้ว มันไม่หมดถึงครึ่งแหละ เขากินเต็มที่ของเขา อึดแล้วเขาก็ไป ไปนั่นไปนี่แล้วกลับมาดู ๆ คือมันเสียตายท้องมันเต็มเสียก่อน อาหารยังมี เราก็ดู อย่างนี้แหละ เขาดูเรา สุดท้ายเราก็มึงกินอึดแล้วหรือ เราก็ดูเขากลับมัน เขาก็ดูเรา แล้วทำทางกระดิก นั่นเห็นไหมละ เราไปคลอเคลียกับเขาพูดกับเขา มึงอึดแล้วยัง เอาให้เต็มเหนี่ยว

วันนี้เป็นวันของมิ่งนั่นแหละ เราว่า เขาอดไม่ได้เขาทำทางกระดิกๆ อย่างนั้นแหละ เขาเคยเห็นเราเมื่อไรทำไมเขาทางกระดิก นี่ละเพราะความประสานกันด้วยการให้ เห็นไหมละทาน การให้ ประสานให้หมากับคนสนิทกันได้ เขากะดิกทางใส่เราเราก็ไม่ลืม อาจารย์หมอมวยก็ปั้งปั้งทันที ปูบๆ ไปเลย ฟาดมาเสียห่อขนาดนี้ ไปเอาจากโรงข้าวแกงเขามา ก็ยังอยู่นั้นแหละ เขาไปโน้นไปนี่แล้วกลับมาดูๆ เขาไปดูอาหารของเขา มีหมาตัวเดียว นี่ละอำนาจแห่งการเสียสละ ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ไปปฏิบัติต่อกัน ต่อสัตว์โลกทั่วๆ ไป ความสงบร่มเย็นจะมีทั่วไปหมด เพราะอำนาจแห่งความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

ความเห็นแก่ตัวไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่โทษอย่างเดียว นอกจากเห็นแก่ตัวแล้วก็เห็นแก่ได้แก่เอา ทุกแบบที่จะหาอุบายให้ได้มา คดโกงรีดไถประเภทต่างๆ มาได้หมดจากอำนาจของกิเลสความเห็นแก่ตัว ถ้าเป็นธรรมแล้วจะไม่เห็นแก่ตัว มองนุ่นมองนี่เฉลี่ยเผื่อแผ่ มนุษย์อยู่ร่วมกัน หัวใจเขากับหัวใจเราไม่ผิดกัน มีความหวังพึ่งผู้อื่น แม้เศรษฐกิจยังหวังพึ่งคนใช้ ไม่มีคนใช้เป็นเศรษฐกิจไม่ได้ และคนใช้ต้องอาศัยเศรษฐกิจอีก ต่างคนต่างอัญญมัญญ์ อาศัยซึ่งกันและกัน อยู่กันได้เป็นผาสุก

พอพูดถึงนี้แล้วก็ไประลึกถึงบ้านคุณหญิงเลอศักดิ์ เจ้าของรถเมล์ขาว เขานิมนต์เราไปฉันที่บ้าน เขาพูดถึงเรื่องบรรดาพวกบริษัทบริวารในบริษัทต่างๆ เกิดทะเลาะเบาะแว้งยุ่งกันกับเจ้ากับนาย บางทีก็มีลักษณะเดินขบวนไปอย่างนั้น แต่ที่นี่ไม่มี เราก็เลยถามเพราะเหตุไรจึงไม่มี ที่อื่นเขามีดาษตื่นไปแต่ที่นี่ไม่มีเป็นเพราะเหตุไร เขาว่า เพราะเราเลี้ยงดูเขาเหมือนลูกเต้าในครอบครัวของเรา ใครเจ็บไข้ได้ป่วยนี้เราเป็นภาระรับหมดเลย ค่าหยูกค่ายาค่าหมอเรารับหมดทุกสิ่งทุกอย่าง จึงเป็นเหมือนลูกหลานในครอบครัวเลยบริษัทนี้ เพราะเหตุนี้เองจึงไม่มีการทะเลาะเบาะแว้ง ไม่มีอะไรดั่งที่บริษัทอื่นๆ เขาเป็น นี่เราก็เอามาคิดมาพิจารณา

นี่ละความเฉลี่ยเผื่อแผ่เลยกลายเป็นครอบครัวใหญ่เลย เขาดูแลหมด บริษัทของเขาเขาดูแลหมด เพราะฉะนั้นลูกน้องจึงไม่ทะเลาะกัน จะทะเลาะอะไรก็นายเป็นพ่อเป็นแม่เลี้ยงดูสมบูรณ์แบบ จะไปทะเลาะหาอะไร ถ้าไม่ทะเลาะหาสันมิตสันพรั่ตีหน้าผาก เข้าใจหรือ อืมแล้วก็ยังเป็นบ้าทะเลาะหาอะไร นี่เราก็เอามาคิด นี่ละความเสียสละประสานได้หมดนะ เขาบอกว่าบริษัทเขาชุ่มเย็นเป็นสุข พวกคนงานทั้งหลายถือเราเหมือนพ่อเหมือนแม่ไปเลย สิ่งอะไรนี้เหมือนพ่อแม่กับลูก นี่เราก็เอามาคิดเหมือนกัน นี่ละความเสียสละความเห็นแก่กันและกัน สัตว์กับคน มนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกัน ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน

คนที่เป็นที่พึ่งของตัวโดยไม่พึ่งใครเลยไม่มีแหละในโลกนี้ ต้องมีจนได้ พึ่งคนอื่น ตั้งแต่เด็กขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ อาศัยผู้อื่น อาศัยครอบครัว พึ่งกันตลอดไป เพราะฉะนั้นให้ เห็นใจกัน มีพอเฉลี่ยเพื่อแผ้วมากน้อยเพียงใดให้ช่วยกัน อย่าเป็นคนใจจัดใจดำน้ำซุ่น ไม่ได้ ไปที่ไหนคับแคบตีบตัน การคบค้าสมาคมก็คับแคบ แต่คนมีน้ำใจแล้วไปที่ไหนหาก กว้างขวางไปเองนะ ให้พากันจำเอา วันนี้พูดเพียงเท่านี้ไม่พูดอะไรมากนัก เพราะพูดทุก วัน ๆ พูดแต่เรื่องสกปรกโสภณ กิเลสนั้นละทำให้สกปรก ทำให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวาย ถ้าธรรมไปที่ไหนก็ประสานอย่างที่ว่าชุ่มเย็น วันนี้จึงพูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วน ๆ ให้ท่าน ทั้งหลายฟัง

เรื่องสกปรกนี้พึ่งเสียจนเบื่อจะตาย อยู่ในท่ามกลางแห่งความสกปรกเราก็ จำเป็นต้องสกปรกไปด้วย ยุ่งไปด้วยกับกิริยาอาการของเราที่แสดงออกต่อโลกสกปรก สำหรับเราเองเราไม่มีพูดจริงๆ นี่มันจวนจะตายแล้วเปิดให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่าเราไม่มี เรื่องสกปรก การที่จะได้มาตำหนิตัวเองว่าทำผิดทำพลาดอะไรตั้งแต่วันบวชมาเราก็ไม่มี เรารักษาเข้มงวดกวดขัน ชีวิตของพระตั้งแต่วันบวชออกมาจากโบสถ์ ความประพฤติเป็น หน้าทีของพระชีวิตของพระทั้งหมด ปิดออกชีวิตของฆราวาส ความเป็นมาของฆราวาสที่ เราเป็นมาอายุได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน

เราออกมาบวชอายุได้ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน ตั้งแต่นั้นเปลี่ยนชีวิตใหม่ทั้งหมด จนกระทั่งบัดนี้ได้ ๗๒ พรรษาแล้ว เป็นชีวิตของพระล้วน ๆ ไม่ได้มีที่ว่าจะต้องติดนว่าไป ทำผิดนั้นทำผิดนี้ด้วยเจตนาลามก เราไม่มี ความผิดพลาดด้วยความเปลอความอะไรก็ได้ ด้วยกัน เมื่อมีได้อย่างนั้นก็ตำหนิกันไม่ลง เพราะไม่มีเจตนา อันนี้เราก็ไม่เคยมีเจตนา ลามกที่จะข้ามเกินหลักธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าเรื่อยมา การประพฤติปฏิบัติตัวจึงชุ่ม เย็นตลอดมา ปฏิบัติศีลก็บริสุทธิ์บริบูรณ์ตั้งแต่วันบวชมา จนกระทั่งปฏิบัติธรรม เริ่มแรก ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานจนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง พอทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่เราจะ ต้องการแล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ เราไม่เอาอะไร อาศัยกันไป ๆ ด้วยความเมตตา สงเคราะห์โลกเท่านั้นเอง

ถ้าไม่มีเรื่องการสงเคราะห์โลกอย่างนี้แล้ว เราพูดจริงๆ เราไปนานแล้วนะ ไปได้ ง่ายกว่าความห่วงใยด้วยความเมตตา ความห่วงใยนี้เป็นเครื่องจุดเอาไว้ ๆ ถ้าปล่อยเลย ตามเลยเรื่องของตัวเองแล้วไปได้ง่ายมาก พอพูดอย่างนี้แล้วก็ทำให้เราได้คิดถึงเรื่องความ ท้อใจในการที่จะสั่งสอนโลก เพราะธรรมชาตินี้เป็นความอัศจรรย์ล้นพ้น ไม่มีอะไรที่จะมา เทียบได้แล้ว เมื่อปรากฏขึ้นในใจเต็มภูมิของจิตดวงนี้ เต็มภูมิของการบำเพ็ญเรา ที่ได้ผล

มาด้วยบารมีของตนเอง ที่นี้พอว่าเท่านั้นแล้ว รู้เพราะเหตุโดยอมทนที่เลย พอว่าเพราะเหตุใดมันมีสายทางของเรามาแล้ว มันเป็นสักขีพยาน อ้อ รู้ได้นั้นเห็นไหม รับทั้งๆ ที่จะปล่อย อ้อ รู้ได้ ไม่มากก็ได้ นั่น ยืนยันเลยว่าได้ๆ นั่นแหละจิตใจจึงคลี่คลายออกมาที่จะสั่งสอนใครต่อใคร เราไม่ได้วัตรอยพระพุทธเจ้านะ เป็นชั้นอย่างจ้งๆ ในหัวใจ ใครจะพูดไม่ได้ หัวใจพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นท่านก็พูดอย่างนั้น หัวใจเราเป็นอย่างนี้ทำไมเราจะพูดไม่ได้ หัวใจเป็นนักรู้เหมือนกัน

เราอยู่ในท่ามกลางแห่งความสกปรกเราพูดจริงๆ หัวใจเราไม่มีอะไรแล้วในโลกนี้ เราสอนไปด้วยความเมตตาสงสารล้วนๆ อยู่ในที่ท่ามกลางความสกปรกยุ่งเหยิงวุ่นวายทุกอย่าง ดังที่ได้ยินได้ฟังมานี้แหละ เราก็เฉย พระพุทธเจ้าเฉยได้ยังไงเราก็เฉยได้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าเสด็จบิณฑบาต เขาจ้างคนมาต๋าทอพระพุทธเจ้า ยืนเป็นแถวเลย ใ้อูฐใ้อลา ใ้อั่วใ้อัน โคนคิ้วใ้อ้อทานว่าให้ท่าน เฉย อันนี้ก็ลูกศิษย์ตถาคตเก่งกว่าครูไปไหน พิจารณาตามเหตุผลมันก็เข้ากันได้ๆ โลกธรรม ๘ มีได้มีเสียมีดีมีชั่วมีดำหนิติม มีอยู่ในโลก เอส ธมฺโม สนนฺตโน นี้เป็นธรรมดั้งเดิมลบล้างไม่ได้ มีมาดั้งเดิม พระพุทธเจ้าก็ลบล้างไม่ได้ แล้วเราจะเก่งกว่าพระพุทธเจ้าไปไหนไปลบล้าง จะไม่ให้เขานินทาสรรเสริญได้ยังไง เขามีมาดั้งเดิม ยอมรับปั๊บ เหยียบไปตรงนั้นแหละ ที่นี้เฉยสบาย นี่เราอยู่อย่างนี้

สำหรับหัวใจเรา เราไม่มี พุดกับโลกอันนี้เราก็เป็นกิริยาสมมุติที่ออกมาแสดงต่อโลก พอหยุดนั้นปั๊บเหมือนเราดึงสายยาง ดึงออกไปนี่เป็นการที่จะช่วยโลกช่วยสงสาร สงเคราะห์สงหา พอปล่อยสายยางปั๊บติดผิวงเข้ามากติ โลก สุกญฺโต โลกก็ ว่างไปหมดเลย อันนี้ดึงออกไปใช้เฉยๆ ตามกิริยาที่โลกมีสมมุติ เราช่วยเวลานี้เราก็ช่วยอย่างนั้น พอปล่อยปั๊บก็เข้านี้เลย โลกนี้ สุกญฺโตไปหมดเลยไม่มี นี่เราดึงออกไปช่วยยอมรับ ใครว่าอะไรก็เอามาไปฟังไป เขาฟังเรา เราฟังเขา เขาว่าให้เรา เราว่าให้เขาไป มันก็เป็นอย่างนี้แหละ เราก็อยู่ไป ให้ท่านทั้งหลายจำไว้นะ

เราช่วยโลกนี้เราช่วยด้วยความอิมพอทุกอย่าง เราไม่มีอะไรติดหัวใจเราเลย มีแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ ที่สง่างามเลิศเลอนอกสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว แล้วก็นำออกมาสู่โลกสมมุติที่เป็นโลกสกปรกก็ทนเอาเท่านั้น เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

อ๊อ ฮอยทาก มันทำไมมากมายนักฮอยทากนี่นะ เมื่อคืนนี้จับได้สี่ตัวห้าตัวทางจกรม อ้าวเดินจกรมไปอีกฉายไฟไปอีกมาอีกแล้ว อ๊อไม่ได้ เลยหนีเลยไม่จั้นจะเหยียบมัน เมื่อคืนนี้มากกว่าทุกคืน เดินมาตามทางก็ต้องส่องไฟมา ฮอยทากตัวเล็กๆๆ สีมันคล้ายกับสีหินลูกรังนี้ หินกรวดหินลูกรัง สีแบบเดียวกัน มองยากนะต้องจ่อไฟเห็นแล้วก็

ผ่าน เดินไปนี่ไปกู่ภูบสองตัวสามตัวกลางคืนนะ แล้วเข้าไปทางจงกรมก็พบตามทาง เข้าไปในทางไปไกลได้ห้าตัวอยู่ทางจงกรม เดินไปฉายไฟไปจับเอา จับเอาๆๆ แล้วก็ไปปล่อยในป่าๆ เดินจงกรมไปไม่นานเห็นอีกแล้ว มันมาจากไหนก็ไม่รู้ อยู่ทางจงกรมแล้ว ก็มันไม่มีขามันมายังไงกัน มันนำโมโห แล้วก็หียบไปปล่อย

เดินจงกรมไม่นานแล้วไปเจอตัวนั้นอีกแล้ว อู๊ย ไม่ได้ละวันนี้มันจะเหยียบหอยทากตาย ร้าคาญ เมื่อคืนนี้เดินจงกรมไม่ถึงไหนเลยหนีมา มันจะเหยียบหอยทาก เมื่อคืนนี้มาก ผิดปกติมันกำลัง ตัวขนาดนี้แหละมากที่สุด เมื่อคืนเลยต้องหยุดเพราะหอยอันนี้เพราะกลัวจะเหยียบมัน ก็เดินจงกรมไปไม่นานฉายไฟขึ้นเห็นอีกแล้ว เห็นอีกแล้วอยู่อย่างนั้น โห้ยไม่นาน เมื่อคืนวานก็เหยียบตัวหนึ่งทั้งๆ ที่เราก็ตายไฟดูอย่างนี้ละ เดินกลับไปกลับมาก็นึกว่าไม่มี เดินเพลินไปละซิ เสียงแคว อ้าวมันยังงี้ก็ฉายไฟไปอ้าวแบนแล้ว โห้ยตายแบนแล้วตายจนได้ เมื่อคืนนี้จันหนีเลยไม่เดิน ต้องหยุดเพราะหอยมากผิดปกติเมื่อคืนนี้มากจริงๆ จึงได้เตือนท่านทั้งหลายว่าการเดินจงกรมให้สังเกตหน่อยนะหอยทากมี ทางพระก็ว่าเหมือนกันมีเยอะ มันเพราะเหตุไรมันถึงมีมาก พระก็ให้เหตุผลดีเหมือนกัน เพราะไก่อไม่ค่อยมี แต่ก่อนมีไก่อมันกินหอยทากว่างั้น ทีนี้ไก่อไม่ค่อยมีหอยทากจึงชุม อย่างงั้นหรือ อาจเป็นความจริง มีเท่านั้น ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz